

denne fremmede Mand. Altsaa havde hun ingenting at beklage sig over.

Rask skar hun nu Pers Brev op og gav sig til at læse det. Naar hun ikke før havde kunnet bekvemme sig dertil, var det af Grunde, som hun virkelig daarligt kunde fortælle sin Moder. Intet ydmygede hende mere end disse ligegyldige, ungdommeligt henjaskede, end ikke med Hensyn til Skrivemaaden helt fejlfri Breve, som Per sendte hende. Selv opfattede hun sin Sky overfor dem som en Angst for, at de skulde indeholde Hentydninger til de Øjeblikke, hvor hun under Samværet med ham modstandsløst gav sig sine Sanser i Vold, disse Øjeblikke, som hun bagefter altid tænkte paa med Skamfuldhed og Lede, — men dette var halvvejs et Selvbedrag. Naar hun havde gennemlæst hans Breve uden at finde fjerneste Antydning af det, hun havde frygtet, ikke et Taknemlighedstegn, ikke et Længselsudbrud, kunde hun harmfuld og foragteligt knuge det sammen og kaste det i Kakkelovnen.

Heller ikke dennegang indeholdt Brevet andet end et Par Ord om, at han ikke saa sig i Stand til at komme ud til „Skovbakken“ den Dag. Men sammen med denne Meddelelse, der var skreven bag paa et Visitkort, sendte han hende nogle Papirer, der viste sig at være et Korrekturark af det Kampskrift, som Ivan havde talt saa meget om og udbasuneret som en Verdensbegivenhed. Hun tog Papirerne med Uvilje. Hvad skulde hun med dem? Hun havde stadig ingensomhelst Tillid til hans Evner og allermindst til hans Duelighed som Pennefører. Han kunde jo ikke engang skrive sit Modersmaal korrekt!

Hun havde dog ikke læst mange Sider, for hen-